

Arrest

nr. 115 774 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 10 juli 2013 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J. STAELENS, die *loco* advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 20 april 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 87.824 van 20 september 2012

1.2. Zowel op 24 mei 2012 als op 27 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 1 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 24 oktober 2012 onontvankelijk verklaard. De Raad vernietigde deze onontvankelijkheidsbeslissing bij arrest nr. 98.514 van 8 maart 2013.

1.4. Op 17 december 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 februari 2013 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze tweede aanvraag onontvankelijk verklaard werd. De gemachtigde nam eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze twee beslissingen werden door de Raad vernietigd bij arrest nr. 106.768 van 16 juli 2013.

1.5. Op 28 mei 2013 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 10 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvragen 1 oktober 2012 en 28 mei 2013, vermeld in punten 1.3. en 1.5., onontvankelijk worden verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 17 juli 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d.08/07/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan

betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.7. Op 10 juli 2013 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 17 juli 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van P.F. gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C.V. geboren te (...) nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20/09/2012 (arrestnr. 87 823).*

□ *12° hij voorwerp is van een inreisverbod: betrokkene gaf geen gevolg om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 08/03/2013.*

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

□ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 08/03/2013"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang voor wat betreft het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juli 2013. Zij betoogt als volgt:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, zo o.m. in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied

binnen een bepaalde datum te verlaten afzeven. " (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds in het verleden bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zo o.m. via de bijlage 13quinquies dd. 24.05.2012 en deze van 27.09.2012, betekend op 02.10.2012. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing."

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster zich, onder meer, in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoekster geenszins wordt betwist of weerlegd.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De verwerende partij betoogt verder dat het *in casu* een herhaald bevel betreft aangezien in hoofde van verzoekster reeds op 24 mei 2012 en 27 september 2012 bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werden genomen en hiertegen geen beroep werd ingediend zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn geworden. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing zou verzoekster dan ook geen voordeel opleveren.

3.4. De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de gemachtigde in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten of dat er sprake zou zijn van een herhaald bevel, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM tegen de tweede bestreden beslissing. Een behandeling van de middelen in zoverre deze op voornoemde grief zijn gesteund, dringt zich dan ook op.

Ter terechtzitting volhardt de raadsman van verzoekster omwille van bovenvermelde redenen in het belang.

4. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de eerste bestreden beslissing

4.1. In een eerste middel dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing en in het advies van de arts-adviseur dat deel uitmaakt van de thans bestreden beslissing dat de aandoening van verzoekende partij geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en bijgevolg geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in haar land van herkomst bestaat.

II.1.2. De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 9ter §3 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.08/07/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelf indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekaie Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat. om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk; § 58-

59; *ERRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; *EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)."

II.1.3. Nochtans luidt artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Aangezien het in casu de ontvankelijkheidsfase betreft kon verwerende partij de aanvraag ex artikel 9ter Vreemdelingenwet slechts onontvankelijk verklaren indien cf. artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet "de (...) vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]2"

II.1.4. Hoewel verwerende partij erkent dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij op korte of middellange termijn aanzienlijk zou kunnen achteruitgaan, vindt ze dat dit toch niet belet om te oordelen dat de ziekte van verzoekende partij kennelijk geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In feite redeneert verwerende partij hier - verkeerdelijk - dat, aangezien er momenteel volgens verwerende partij geen directe bedreiging is voor de psychische en fysieke gezondheid van verzoekende partij doordat er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, dit eveneens het risico op een onmenselijke of een vernederende behandeling uitsluit.

Verwerende partij maakt hiermee een verkeerde interpretatie van artikel 9ter Vreemdelingenwet, hetgeen reeds meermaals werd bevestigd door de Raad.

Cf. Arrest nr. 92 863 van 4 december 2012 in de zaak RvV 104 962/II:

"uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt uitdrukkelijk dat niet afzonderlijk werd nagegaan of de ziekte van de eerste verzoeker een risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst De arts-adviseur is immers van oordeel dat aangezien verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit artikel 9ter. Sl eerste lid van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patient derhalve met vastheid (kan) gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst te meer daar uit niets blijkt dat eerste verzoeker lijdt aan een banale aandoening of ziekte.

Verweerder kan te deze niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM - d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte -bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt er immers aan voorbij gegaan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet drie verschillende situaties beoogt (...)"

Cf. Arrest nr. 92 444 van 29 november 2012 in de zaak RvV 97 021 / II:

"Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokken arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Rusland. Evenmin blijkt dat hij gecorrespondeerd zou hebben met een arts die dergelijke expertise bezit. De arts-adviseur is evenmin zelf nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoekers aandoening in diens land van herkomst (...)"

Cf. Arrest nr. 92 661 van 30 november 2012:

"Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe

levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld (...)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. "

II.1.5. Voormelde rechtspraak is duidelijk.

Nochtans stelt verwerende partij in de bestreden beslissing -flagrant in strijd met bovenstaande rechtspraak- het volgende:

"Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.08/07/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelf indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekaie Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42)."

Ook het advies van de arts-adviseur dd. 7 juni 2013 stelt het volgende:

"(...) dat de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.(...)"

De bestreden beslissing stelt met andere woorden dat een onderzoek naar de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Armenië niet nodig is, aangezien er momenteel geen ernstig actueel gevaar zou zijn voor de gezondheid van verzoekende partij.

Aangezien de gezondheidstoestand van betrokkene nog niet kritiek zou zijn en zich nog niet in een vergevorderd stadium zou bevinden, zou er met andere woorden ook geen risico zijn op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Bijgevolg is deze beslissing strijdig met de materiële motiveringsverplichting.

II.1.6. Nochtans is de behandelende arts van verzoekende partij een andere mening toegedaan.

Dit terwijl het verzoekschrift dd. 17 december 2012 uitdrukkelijk vermeldt dat verzoekende partij ernstig ziek is:

"De behandelende arts stelt zelf dat de posttraumatische stressstoornis van verzoekende partij van het ernstige type is. "

Aangezien de gezondheidstoestand van betrokkene nog niet kritiek zou zijn en zich nog niet in een vergevorderd stadium zou bevinden, zou er met andere woorden ook geen risico zijn op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De thans bestreden beslissing doet bijna het vermoeden rijzen dat het initieel verzoekschrift amper gelezen werd.

Nochtans meent verwerende partij, zonder enig verder onderzoek naar de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Armenië, dat dit -cf. art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet- kennelijk geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt.

Bijgevolg is deze beslissing strijdig met de materiële motiveringsverplichting.

II.1.7. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Armenië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Armenië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Armenië een schending van artikel 3 EVRM uit.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.¹

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

II.1.8. Bovendien blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat hij van mening is dat een ziekte enkel een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit als de aandoening DIRECT/ACTUEEL levensbedreigend zou zijn.

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) Op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) Op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) Op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst

Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die direct levensbedreigend is de toepassing van dit artikel wordt uitgesloten.

Ter zake wenst verzoekende partij te verwijzen naar een recent RvV arrest 100 383 dd. 2 april 2013.

Uw Raad was van mening dat de arts-adviseur de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen niet kan hanteren om artikel 9ter te interpreteren door enkel te onderzoeken of de aandoening direct levensbedreigend zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst:

De bestreden beslissing vermeldt niets in concreto aangaande de vraag of de ziekte van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het gegeven dat de ziekte niet direct levensbedreigend is wordt afgeleid dat niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is voldaan,

Deze motivering is niet afdoend. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die direct levensbedreigend is de toepassing van dit artikel wordt uitgesloten.

Verwerende partij kan te dezen in de bestreden beslissing niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM - d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte - bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen te worden gekoppeld aan de rechtspraak van het EHRM blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen "reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling" van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008 nr 26565/05) bepaalt de Grote Kamer Welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person affected with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan

een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk met beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost) Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m a w ' een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van dit artikel. In zijn beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. Indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog- familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1908 nr 40900/98 Karara v Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99 SCC v Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing), EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr.. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januan 2006 nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr 26565/05 N v Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par.81 e.v.)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

II.1.9. Uw Raad stelt dan ook terecht vast dat art. 9ter, §1, eerste lid, Vw niet (alleen) verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,

ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

Uw Raad stelt dan ook terecht dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vw. Artikel 9ter Vw biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek doen, en de beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden op dit punt.

Uw Raad vernietigde dd. 16 juli 2013 (RvV arrest nr. 106 768) bovendien de vorige onontvankelijkheidsbeslissing om exact dezelfde reden (Cf. Stuk 3):

In casu dient derhalve te worden besloten dat de ambtenaar-geneesheer, door bij zijn beoordeling van de situatie van de verzoekende partij louter oog te hebben voor de vraag of de aandoening waaraan zij lijdt een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en of er dringende maatregelen nodig zijn "zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn", doch zonder na te gaan of er een

adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert en ook de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die ruimer is dan deze van artikel 3 EVRM, miskent

De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd in haar standpunt dat de ambtenaar-geneesheer en bijgevolg ook de verwerende partij, die de eerste bestreden beslissing heeft gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer} artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben geschonden doordat zij artikel 9ter van de vreemdelingenwet op een verkeerde manier interpreteren en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst niet hebben onderzocht

In casu maakte verwerende partij identiek dezelfde misvatting door te stellen dat de toegankelijkheid en beschikbaarheid van gezondheidszorg in het land van herkomst niet dient onderzocht te worden om dat de aandoening niet direct/actueel bedreigend zou zijn. De thans bestreden beslissing dient dan ook opnieuw vernietigd te worden.

Ter zake wordt dan ook verwezen naar de verschillende recente arresten waarin Uw Raad beslissingen van verwerende partij (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen) vernietigt: RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013.

II.1.10. Bovendien stelt zich nog een ander probleem mocht Uw Raad niet voornemens zijn de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Op 1 oktober 2012 diende verzoekende partij een eerste aanvraag tot medische regularisatie ex artikel 9ter Vreemdelingenwet in, waarvan de negatieve beslissing dd. 24 oktober 2012 op 8 maart 2013 (RvV 98 514) werd vernietigd.

Op 17 december 2012 diende verzoekende partij een tweede aanvraag tot medische regularisatie ex artikel 9ter Vreemdelingenwet in, waarvan de negatieve beslissing dd. 20 februari 2013 op 16 juli 2013 (RvV 123 564) werd vernietigd.

Op 28 mei 2013 diende verzoekende partij een derde aanvraag tot medische regularisatie ex artikel 9ter Vreemdelingenwet in.

De thans bestreden beslissing dd. 10 juli 2013 houdt enkel rekening met de eerste aanvraag dd. 1 oktober 2012 en de derde aanvraag dd. 28 mei 2013. Nochtans dient de tweede aanvraag dd. 17 december 2012 ingevolge het vernietigingsarrest dd. 8 maart 2013 als een "actualisatie" op de aanvraag dd. 1 oktober 2012 worden beschouwd en dient de beslissing in deze bijgevolg tevens vernietigd te worden.

Er anders over oordelen zou ertoe leiden dat de aanvraag dd. 17 december 2012 nog moet behandeld worden, terwijl de "update" werd afgewezen.

Dit ware uiteraard absurd...

II.1.11. Verzoekende partij is dan ook van mening dat hier zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet (meer bepaald art. 9ter, § 1 en art. 9ter, §3, 4°), Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden werden."

4.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

4.3. *In casu* steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar de twee medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 8 juli 2013 die beiden luiden als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.10.2012 / 28.05.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 15.04.2013 blijkt dat de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en

evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Deze medische adviezen werden onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maken integraal deel uit van die beslissing.

4.4. Verzoekster bekritiseert het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt geredeneerd dat aangezien de voorgelegde medische aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, er eveneens geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde een verkeerde interpretatie maakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en verwijst meermaals naar rechtspraak van de Raad.

Zij verwijt de gemachtigde dat hij oordeelt dat de voorgelegde aandoening kennelijk geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt zonder enig onderzoek naar de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Armenië, haar land van herkomst, en dit omdat haar actuele gezondheidstoestand nog niet kritiek is. Verzoekster wijst er op dat haar behandelende arts een andere mening is toegedaan en dat hij uitdrukkelijk vermeldde in de aanvraag van 17 december 2012 dat haar posttraumatische stressstoornis van het ernstige type is.

4.5. Met een enkele verwijzing naar een andere mening van haar behandelende arts zonder verdere precisering slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer zijn adviezen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de adviezen zijn gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekster in haar kritiek voorbij gaat aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in zijn adviezen oordeelde dat *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”*

Daargelaten de vraag of het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die levensbedreigend zijn, betwist noch weerlegt verzoekster op ernstige en concrete wijze de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeksters aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf spontaan in gunstige zin evolueert, en dat de behandeling door psychofarmaca niet essentieel is. Hij concludeerde in de beide medische adviezen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een medische behandeling voor de mentale aandoening waaraan verzoekster lijdt niet echt vereist is, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoening in Armenië en diende deze ambtenaar-geneesheer dan ook niet nader in te gaan op de door verzoekster in haar aanvragen aangebrachte toelichting inzake de staat van de gezondheidszorg in Armenië.

4.6. Steunend op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing er dan ook in dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het feit dat gemachtigde in de eerste bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer – dat verzoekster ter kennis werd gebracht en waarin wordt geduid dat de aangevoerde medische problematiek actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van

verzoekster inhoudt en dat een behandeling strikt genomen niet nodig is – en diens conclusie dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, tevens aangaf van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan vallen en hierbij uitgaat van een restrictieve interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan voorts niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden. Het betreft immers *in casu* een overtollige rechtstheoretische toelichting.

4.7. Verzoekster voert tevens aan dat de eventuele uitwijzing tot gevolg zou hebben dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, aangezien de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken. De Raad wijst erop dat *in casu* verzoekster niet op ernstige en concrete wijze betwist of weerlegt dat een medische behandeling volgens de ambtenaar-geneesheer niet echt vereist is. Nu zij dit niet doet, verduidelijkt zij niet welk belang zij heeft bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de aanwezigheid van medische zorgverstrekking in het land van herkomst en de schending van artikel 3 van het EVRM.

4.8. Voorts wijst verzoekster, op enigszins verwarrende wijze, nog op de tweede aanvraag van 17 december 2012, vermeld in punt 1.4., die ingevolge de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad bij arrest nr. 160.768 van 16 juli 2013 terug openstaat en die moet worden beschouwd als een “*actualisatie*” van de aanvraag van 1 oktober 2012.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing aangaande de aanvragen van 1 oktober 2012 en 28 mei 2013, vermeld in punten 1.3 en 1.5, dateert van 10 juli 2013. De Raad acht het dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde geen rekening heeft kunnen houden met het vernietigingsarrest van de Raad van 16 juli 2013.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster na elke onontvankelijkheidsbeslissing zelf er voor gekozen heeft om een nieuwe aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, dit is na afloop van de 9ter procedure voor de gemachtigde en nog voor een arrest werd gewezen door de Raad. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de aanvraag van 17 december 2012 als een “*actualisatie*” moet worden gezien.

4.9. Verzoekster verwijst meermaals naar arresten van de Raad. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in de voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Daarenboven hebben in de continentale rechtstraditie arresten geen bindende precedentswaarde.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing

4.10. Verzoekster voert in een tweede middel tegen de tweede bestreden beslissing de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“II.2.1. Hoger werd reeds uiteengezet dat de verwerende partij ten onrechte postuleert dat artikel 9ter niet van toepassing zou kunnen zijn om niet direct levensbedreigende ziektes hoewel deze een risico kunnen inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit standpunt is incorrect - ter zake kan er verwezen worden naar de uiteenzetting bij het eerste middel. Deze verkeerde redenering van verwerende partij heeft er ook voor gezorgd dat verwerende partij zelfs geen onderzoek heeft gedaan naar de mogelijke behandeling van de ziekte van verzoekende partij in haar land van herkomst, c.q. Armenië.

Noch in de tekst van de bestreden beslissing, noch in het advies van de arts, is er iets te lezen over de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de noodzakelijke medische zorgen in Armenië.

Dit is onaanvaardbaar: Zolang in de medische aanvraag niet ten gronde is onderzocht of de ingeroepen medische elementen een schending van 3 EVRM inhouden, kan er geen BGV worden afgeleverd. Ook niet wanneer intussen de 9bis onontvankelijk is verklaard. (RvV 16.199, 23 september 2008 - RvV 45.435, 25 juni 2010 - RvV 47.909, 08 september 2010). Mogelijks is deze rechtspraak niet meer geldig na het RvS-arrest 207.909 van 5 oktober 2010: zie RvV 74.387, 31 januari 2012).

Verzoekende partij stelt zich duidelijk op het standpunt dat een gedwongen terugkeer een schending van artikel 3 EVRM genereert. Het BGV dient dan ook zeker vernietigd te worden."

In een derde middel voert verzoekster tegen de tweede bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"II.3.1. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Volgens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moet de bestreden beslissing motieven bevatten die in feite en juridisch aanvaardbaar zijn.

De beslissing moet verwijzen naar de juridische motivering waarop de beslissing steunt.

De feitelijke motieven zijn onderworpen aan de concrete omstandigheden waarop de bevoegdheid zich baseert om een dergelijke beslissing te nemen.

De « ratio legis » van de wet van 29 juli 1991 is dat de verwerende partij de beslissing afdoende motiveert zodat de geadresseerde van de beslissing deze in rechte en in feite kan begrijpen.

II.3.2. Zoals hoger werd gesteld werd de beslissing van 20 februari 2013 vernietigd door Uw Raad dd. 16 juli 2013.

Al s de redenering van verwerende partij gevolgd zou moeten worden, dan is de aanvraag dd. 27.12.12 nog steeds hangende en werd er dus nog geen enkele beslissing genomen (die nadien niet werd vernietigd) met betrekking tot de aanvraag tot medische regularisatie van verzoekende partij dd. 17 december 2012.

II.3.3. Hoewel een hangende procedure krachtens art. 9 vreemdelingenwet in wezen geen verblijfsrecht met zich meebrengt, kan van een rechtsgeldig bevel om het grondgebied te verlaten geen sprake zijn zolang er geen beslissing werd genomen inzake het verzoek tot machtiging tot verblijf.

In die zin oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in 4 arresten van 31/7/2008 (RvV 31/7/2008 nr. 14.727 en RvV 31/7/2008 nr. 14.731V dat de Dienst Vreemdelingenzaken eerst de in de regularisatieaanvraag ingeroepen schending van de fundamentele rechten zoals artikel 3 of 8 van het EVRM moet onderzoeken, vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schorste, in afwachting van een beoordeling over de wettelijkheid, in haar arrest van 19/7/2007 (RvV 19/7/2007, nr. 10.351) een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het geen antwoord inhield op een voorafgaande aanvraag tot regularisatie. Ook in een arrest van 28/11/2008 (RvV 28 november 2008, 29.897) stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de DVZ "kennelijk onredelijk" handelt wanneer het een BGV afgeeft aan een vreemdeling met een lopende aanvraag artikel 9, lid 3 Vw, zonder eerst een beslissing te nemen over die aanvraag.²

Eind 2009, bevestigde de Raad van State in twee arresten (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, nr. 198.507) haar gevestigde rechtspraak! met name dat de afgifte van een BGV aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag een schending van de formele motiveringsplicht uitmaakt. De DVZ moet immers het beginsel van behoorlijk bestuur respecteren en een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier.

De Raad van State verbrak in voorgenoemde arresten twee principiësarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar werd geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel gehouden was de in het verzoek tot regularisatie naar voorgeschoven schendingen van fundamentele rechten en verplichtingen te beoordelen.

Krachtens de Rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dan ook onwettig in het geval van een hangende regularisatieaanvraag.

II.3.4. Er is dan ook sprake van een manifest onwettige situatie, zodat van een rechtsgeldig, op zorgvuldige wijze afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten geen sprake kan zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Op geen enkele wijze blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen met inachtnaam van alle relevanten elementen van het dossier.

Meer nog uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkel ogenblik dat het bestuur de huidige regularisatie krachtens art. 9ter VW zelfs maar heeft bekeken.

Dat een verzoek tot regularisatie krachtens art. 9ter Vreemdelingenwet een verblijfsrechtelijke relevantie heeft kan onmogelijk op ernstige wijze worden betwist. De bestreden beslissing kwam dan ook tot stand zonder dat met alle relevante elementen van het dossier in ogenschouw en in overweging werden genomen. Minstens blijkt dit geenszins uit de bestreden beslissing.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook manifest.

II.3.5. Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar de volgende rechtspraak (RvV 42.286, 26 april 2010) en (RvV 39.975, 9 maart 2010):

Er dient echter te worden opgemerkt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Dit heeft tot gevolg dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten bevat tenzij verzoekers aantonen dat ze dwingende bepalingen van internationaal recht hebben ingeroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, die verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen blijkt dat verzoekers stellen geen toegang te hebben tot degelijke gezondheidszorg in Polen en hiervoor verwijzen naar verschillende stukken. Zij menen derhalve dat indien zij worden teruggestuurd naar Polen zij het risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling. in de fax van 10 februari 2010 verwijzen zij naar de volgende stukken "Forumréfugiés, Le système d'asile en Pologne, 2009; European refugee Fund, "Country report: Roland, updated may 2007 en GEBHARD, J., Tsjetsjeense asiezoekers in Polens p. 99-128. " Deze stukken zijn niet toegevoegd aan de verzending per fax met volgende mededeling "De info waar ik na3f verwijs is van algemene bekendheid en deze worden u per aangetekend schrijven gestuurd, gezien het te veel is om per fax te sturen\ De Raad stelt aldus vast dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 10 februari 2010 aan het voormelde voldoet. Er wordt verwezen naar medische problemen, naar medische attesten en naar beschikbare informatie over de gezondheidszorg in Polen. Verzoekers voeren aan dat zij om die redenen onmogelijk kunnen terugkeren naar Polen aangezien zij "ook onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan in strijd met het artikel 3 EVRM omwille van hun gezondheidstoestand en de onmogelijkheid om toegang tot krijgen tot de nodige gezondheidszorgen in Polen."

Verzoekers merken bijgevolg terecht op dat de bestreden beslissingen met geen woord reppen over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. De Raad stelt derhalve vast dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Ten overvloede merkt de Raad overigens op dat de verwerende partij ter terechtzitting bevestigt dat er over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen vooralsnog geen beslissing is genomen.

Hoewel de situatie niet identiek is, valt deze toch te vergelijken met de huidige situatie. Uw Raad was dus van mening dat de DVZ nagelaten heeft de hangende 9ter te bestuderen bij de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu heeft de verwerende partij tevens nagelaten de hangende aanvraag 9ter dd. 17 december 2012 te bestuderen.

II.3.6. In casu is er tevens een schending van artikei 3 EVRM aantoonbaar.

In het verzoekschrift dd. 17 december 2012 werd er duidelijk gestipuleerd dat verzoekende partij ernstig ziek is en dat zij deze behandeling niet kan krijgen in haar land van herkomst.

Een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou dan ook tot gevoig hebben dat artikei 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

II.3.7. Een schending van de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM is een feit.

Dit middel is ernstig en gegrond.”

Gelet op hun samenhang worden het tweede middel en het derde middel samen onderzocht en besproken.

4.11. Uit punt 3.2. blijkt dat *in casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoekster geenszins wordt betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Het betoog van verzoekster waarbij zij de schending aanvoert van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in beginsel geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Waar verzoekster wijst op de tweede aanvraag van 17 december 2012, vermeld in punt 1.4., die ingevolge de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing van 20 februari 2013 door de Raad bij arrest nr. 160.768 van 16 juli 2013 terug openstaat, wijst de Raad erop dat het gegeven dat er nog een procedure op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is, niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend noch schort deze hangende procedure de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten op.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfssituatie van de verzoekster vast te stellen, die overigens niet wordt betwist.

De verzoekster citeert rechtspraak van de Raad en de Raad van State waarbij de Raad erop wijst dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. Voorts hebben in de continentale rechtstraditie arresten geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoekster aangehaalde rechtspraak. (cfr. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

Verzoekster toont daarenboven niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in de voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. De Raad merkt op dat de geciteerde twee arresten van de Raad van 2010 betrekking hebben op overnameverzoeken in het kader de Dublin II-verordening waarbij betrokkenen zouden worden teruggestuurd naar een lidstaat. *In casu* heeft de tweede bestreden beslissing enkel betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten waar verzoekster wordt geacht vrijwillig gevolg aan te geven.

4.12. In zoverre dat verzoekster aanvoert dat deze tweede bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun

verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “*zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren “*the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost*” (vrije vertaling: “*de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost*”).

Opdat er aanleiding kan zijn tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient dus allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken.

In casu, waar de beweerde schending van artikel 3 EVRM verbonden is met de medische situatie van de verzoekster, wijst de Raad er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoekster bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*.

Zoals blijkt uit punt 4.5. slaagt verzoekster er immers niet in volgende vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen, met name dat: “*Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*”

In het licht van de vaststelling dat een behandeling niet echt vereist is, maakt verzoekster in deze stand van zaken niet aannemelijk dat de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden die pleiten tegen verwijdering aanwezig zijn.

Ook met de loutere verwijzing naar de openstaande aanvraag van 17 december 2012 waarin wordt gesteld dat verzoekster ernstig ziek is en dat zij geen behandeling kan krijgen in haar land van herkomst, slaagt verzoekster er niet in om op concrete en precieze wijze aan te tonen wat *in casu* de zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn die pleiten tegen verwijdering.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan overigens het volgende gelezen worden : "(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan afgeleid worden dat indien gemachtigde in de huidige fase van de procedure de verzoekster op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij verzoeksters medische situatie in haar geheel dient onderzocht te hebben (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: "*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...).* In casu blijkt echter nergens uit dat gemachtigde de huidige tweede bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het de verzoekster vrij om aan de gemachtigde desgevallend een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

De tweede en derde middelen zijn niet gegrond.

4.13. In een vierde middel voert verzoekster tegen de tweede bestreden beslissing de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 *iuncto* artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"II.4.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iederen bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II.4.2. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd.

II.4.3. De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

II.4.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan — strikt genomen — eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

(...)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.4.5. Het is onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

II.4.6. De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd.

Het middel is ernstig en gegrond.”

4.14. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing op zich geen inreisverbod inhoudt maar louter verwijst naar het gegeven dat verzoekster voorwerp uitmaakt van een eerder inreisverbod en eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 8 maart 2013, waaraan ze geen gevolg heeft gegeven.

Nu vaststaat dat de tweede bestreden beslissing enkel een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, en geen inreisverbod, dient te worden vastgesteld dat dit betoog geen verband houdt met de bestreden beslissing.

Het betoog van de verzoeker mist *in casu* feitelijke grondslag.

Het vierde middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

M. MAES